

ПРОЄРУЧИЦЯ

*Парафіяльний часопис храму Богородиці Проєручиці
Української Греко-Католицької Церкви в Естонії*

М. ТАЛЛІНН

ЛИПЕНЬ 2016 Р. Б. №15 (19)

Празник Пресвятої Євхаристії

Празник «Пресвятої Євхаристії», «Божого тіла» чи «Урочисте поклоніння Святим тайнам Пречистого Тіла і Чесної Крові ГНІХ»

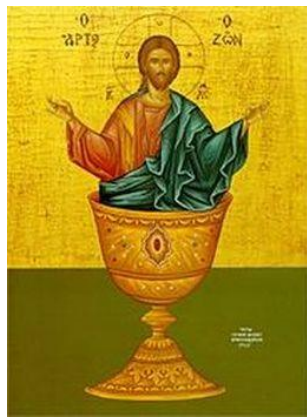
У церковному календарі у четвер після Неділі Всіх Святих припадає Празник Пресвятої Євхаристії, святкування якого переноситься на неділю.

Важливим є цей Празник для кожного християнина, бо ж саме тут зосереджується особлива увага – раз в рік таким способом – на Поклоніння Святим Тайнам Тіла і Крові Ісуса Христа, те що відбувається кожного разу на відправі Божественної Літургії. А в сам день празника до урочистої Відправи Євхаристії додається ще величний похід та благословення Святими Дарами.

Цей Празник у Західній Церкві святкується вже з XIII століття, а у нашій Церкві його введено у 1720 році рішенням Замоїського синоду. Днем установлення Євхаристії є Страстний Четвер, коли Христос на Тайній Вечері сказав слова освячення: «Прийміть, їжте... Беріть, пийте...». Знаємо з історії, що Єпископ Роберт з Льеж 1246 р. установив у своїй єпархії празник у честь Найсвятіших Тайн. Цей празник був відсвяткований перший раз 1247 р. у церкві св. Мартина в Льеж. Папа Урбан IV, окремою булою з 1264 р., наказав святкувати цей празник в цілій Католицькій Церкві, під назвою «Празник Христового Тіла», а Папа Климент V у 1311 році ще раз підтвердив рішення свого попередника. З XIV ст. стають відомими привселюдні походи зі Святими Тайнами по дорогах місцевостей: перша така процесія відбулася в місті Кельні, Німеччина, в 1279 році.

Що ж головне у цьому святі? Головне утвердитися у правді віри – в тому, що у Святых Тайнах, під видами хліба і вина, дійсно присутній сам Ісус Христос – тіло і кров, душа і божество.

Євангелист Йоан багато разів наводить слова Христа про Його Тіло: **«Хто їсть Моє Тіло і п'є Мою Кров, той має життя вічне, і Я воскресну його останнього дня»** (Ів. 6, 54). Слова Христові, не прості до сприйняття, але несуть у собі основу нашого християнського життя – Єднання з Христом, колись у вічності, а тут на землі – під видами Хліба і Вина, причащаючись.

Ісус Христос на Тайній вечері встановив Пресвяту Євхаристію, щоби по цілому світі і назавжди в Церкві приносилася свята безкровна Жертва, а саме на згадку Його кровавої Жертви на хресті. Вона є кормом наших душ та гарантією нашого спасіння. Але одночасно святе Причастя ставить вимогу перед людиною: не бути в стані тяжкого гріха і взагалі старатися оминати будь-який гріх, бо через св. Причастя сам Христос приходиться до мене. Хто би причащався в стані гріха (припускається також той, хто багато часу живе без сповіді чи у грісі (наприклад, без тайни шлюбу), той

би чинив негідно і це причастя було би йому на осудження.

Церква вчить, що Пресвята Євхаристія є «джерелом та звершенням цілого християнського життя» і що саме у ній присутнє усе духовне добро Церкви, тобто сам Христос. В іншому документі читаємо про ціль Пресвятої Євхаристії так: «Наш Спаситель на останній Вечері, тієї ночі, коли Його було видано на смерть, установив Євхаристійну Жертву свого

Тіла й Крові, щоб на всі віки, аж до свого другого приходу, повторяти Хресну Жертву й таким чином довірити Церкві, пам'ятку своєї смерті й воскресіння: таїнство побожності, знак єдності, зв'язок любові, пасхальну гостину, на якій Христос приймається, дух наповнюється ласки й дається нам завдаток майбутньої слави».

Слуга Божий митрополит Андрей Шептицький пише про необхідну пошану для Святих Тайн на престолі: «Найсвятішим місцем у церкві – це престол Божий, а на ньому кивот — палата Христа... Бо Святий Жертовник то найсвятіше місце. А тому, що на ньому приноситься найсвятіша Жертва Служби Божої, і тому, що Найсвятіший Господь неба й землі перебуває в ньому під виглядом хліба. Це місце настільки святе, що простий християнин й доторкнутися до нього не достойний! А священники, котрі є посвячені для Божої служби, наближаються до нього лише зі страхом та з чистим сумлінням. Це місце настільки святе, що на ньому не повинно бути нічого, що не є попередньо визначене нашим святим обрядом». (з Пастирського Листа, 1900 р.).

Христос у тайні Пресвятої Євхаристії присутній реально, тобто дійсно, а не символічно і не просто означає присутність, але реально: хоча я бачу і чую смак хліба і вина, але після слів освячення, це вже не є більше хліб і вино, а Тіло і Кров самого Христа. Цей «таїнственный спосіб» присутності Христа серед людей не є легко зрозумілим, а тому нам допомагає віра, що слова Христа непомильні: він присутній, бо сам він сказав: «Це є моє тіло... Це є кров моя...».

Христос у тайні Пресвятої Євхаристії присутній реально, тобто дійсно, а не символічно і не просто означає присутність, але реально: хоча я бачу і чую смак хліба і вина, але після слів освячення, це вже не є більше хліб і вино, а Тіло і Кров самого Христа. Цей «таїнственный спосіб» присутності Христа серед людей не є легко зрозумілим, а тому нам допомагає віра, що слова Христа непомильні: він присутній, бо сам він сказав: «Це є моє тіло... Це є кров моя...».

Пресвята Євхаристія – це знак особливої любові Бога до людини: через любов Бог творить світ, через любов Бог воплочується, через любов Бог віддав своє життя за людей і саме через любов Бог вирішує залишитися з людьми таким таїнственным способом у Святому Причасті, щоби люди могли користати з цього джерела ласка завжди. Тому, стараймося завжди жити у мирі з нашою совістю, щоб могли приймати Святі Тайни; коли маємо гріхи, висповідаймо їх і так зможемо бути у мирі з Богом і причащатися, бо тоді ніяка нечисть і ніяка біда не матиме до нас підступу.

Пам'ятаймо завжди слова Христа: **«Я – хліб життя. Я хліб, який з неба зійшов. Коли хтось цей хліб їстиме, житиме повіки... Хто тіло моє їсть і кров мою п'є, той живе життям вічним, і я воскресну його останнього дня»** (Ів 6, 22).

Я – хліб життя. Коли хтось цей хліб їстиме, житиме повіки... Хто тіло моє їсть і кров мою п'є, той живе життям вічним, і я воскресну його останнього дня

Папа: Пресвята Євхаристія – серце та форма життя Церкви

«Чиніть це на Мій спомин!». Двічі повторював цей Христовий заклик святий Павло, пишучи до громади Коринту та розповідаючи про встановлення Євхаристії, що є найдавнішим свідченням Ісусових слів, сказаних під час Тайної Вечері. Про це Папа Франциск пригадав, проповідуючи під час Святої Меси з нагоди урочистості Христових Тіла і Крові, яку він у четвер, 26 травня 2016 р., відслужив на площі перед катедральним собором Римської дієцезії. Спільна молитва завершилася процесійною ходою з Найсвятішими Тайнами від базиліки Святого Івана на Латерані до базиліки Пресвятої Марії (Santa Maria Maggiore).

Як зауважив Єпископ Риму, Ісус наказав «повторювати жест», яким Він установив пам'ять Своєї Пасхи. Ним є брати хліб, складати подяку й ламати його, брати чашу, складати подяку й ділитися нею. Ісус вже раніше казав учням «чинити» те, що лежало Йому на серці. Про це йшлося в євангельському уривкові про помноження хлібів, що був прочитаний під час богослужіння.

Христос сказав апостолам, які хотіли відіслати натовп шукати собі поживу: «Дайте ви їм їсти». «У дійсності, – зауважив проповідник, – це Ісус благословляє

та ламає хліби аж до насичення всіх цих людей, але п'ять хлібів і дві рибини для цього пожертвували учні. Ісус бажав саме цього: аби замість того, щоб відпустити народ, вони віддали оте трохи, що вони мали».

Далі Папа звернув увагу на ще один жест: «куски хліба, розламані святими і праведними Господніми руками, переходять в убогі руки учнів, які роздають їх людям». Отож, «нагодувати» разом з Ним також належить до отого «чинить», яке Ісус заповів нам.

«Зрозуміло, що це чудо є не лише бажанням втамувати одноденний голод, але є знаком того, що Ісус бажав здійснити для спасіння всього людства, жертвуючи Своє тіло і Свою кров. Однак, слід завжди переходити через оці два малі жести: віддати отих трохи хлібів і риби, які маємо, отримати розламаний хліб з рук Ісуса та роздавати його всім», – зазначив Наступник святого Петра, додаючи, що «ламати» є іншим словом, яке пояснює сенс отого «чинить це на Мій спомин».

Як зауважив Святіший Отець, Ісус, будучи «розламаним» за нас, вимагає від нас жертвуватися для ближніх. Оце «ламання хліба» стало «знаком розпізнавання Христа та християн». Учні з Емаусу розпізнали воскреслого Ісуса на «ламанні хліба». Про перших християн Святе Письмо пише, що вони «були витривалі в молитві і перебували на ламанні хліба». Це вказує на те, що «Пресвята Євхаристія стала від самих початків серцем та формою життя Церкви».

У цьому контексті Наступник святого Петра також пригадав всіх святих, «відомих й анонімних», що «розламали» своє життя, щоб «нагодувати» ближніх. «Скільки-ж то матерів і батьків, – сказав він, – разом з насущним хлібом, нарізаним на домашньому столі, роздробили свої серця, щоб виростити своїх дітей, щоб вони вирости добрими!

Скільки-ж то християн, як відповідальні громадяни, роздробили своє життя, захищаючи гідність усіх, особливо, найбільш вразливих, маргіналізованих, дискримінованих». А сили для цього вони черпають із Пресвятої Євхаристії, з «могутності любові воскреслого Господа», Який і сьогодні «ламає хліб» для нас, повторюючи: **«Чинить це на Мій спомин».**

Сучасна стигматичка розповідає про видіння Святої Літургії

Нудьга на Літургії? Там немає нічого цікавого? Каталіна Рівас отримала благодать бачити Святу Месу з невидимого для людських очей боку. Болівійська стигматичка та її досвід можуть допомогти вам повному подивитися на Євхаристію.

— Це сталося у день Благовіщення, 25 березня, коли у Катедральному соборі відбувалася урочиста Свята Літургія. Ми посповідалися ще напередодні увечері. Я виходила з дому, знервована розмовою зі своєю помічницею, бо запізнювалася на Літургію. По дорозі до храму ледь не потрапила під автобус, так поспішала. Прийшла на Літургію, коли всі вже були в храмі. Коли вбігала всередину, Мати Божа сказала мені: «Будь уважна! Сьогодні день навчання для тебе, і все, що ти побачиш і почуєш, будеш розповідати світові».

Коли архієпископ зі священниками розпочинали процесію, я почула спів прекрасних голосів. Звук то наближався, то віддалявся, як повів вітру. Музика прикувала мою увагу, тож я стала приглядатися. Але той хор, який я бачила, не складався з такої великої кількості голосів. Коли Єпископ розпочав Акт покаяння, Матір Божа сказала: «Проси Господа, щоби простив усі твої гріхи і занедбання. За все жалій від усього серця. Я подумала: «Але ж я

сповідалася увечері, не маю гріхів». А Марія сказала: « Нагадаю тобі кілька моментів. Коли ти йшла сюди, твоя помічниця просила про щось, а ти їй негарно відповіла. Не було там ані любові, ані терпеливості. Такі гріхи ображають Бога. Коли ти йшла сюди, то була знервована. Автобус перетнув твою дорогу, ти роздратовалася і накричала на бідного водія. Це погано. На Літургію ти вбігла в останню хвилину, коли та вже розпочиналася. Потрібно приходити раніше, щоби приготуватися; просити Святого Духа, щоб у цю святу мить проникав у вас, щоби ви могли залишити зовні всі думки, суперечки, все, що може відволікти від зосередження, вивести з цього необхідного для зустрічі з Богом стану і пережиття, яким є Свята Меса, це Диво над Дивами». Я секунду подумала і сказала: «Більше нічого не кажи». Цього вистачило, Мати Божа показала мені, що я згрішила тричі.

Я попросила у Господа пробачення не тільки за той день, але за всі ті випадки, коли запізнювалася на Літургію, приходила в поганому настрої, залишалася часткою світу, не навернена. Тоді я старалася приходити пізно, вже після проповіді. Це дуже погано, а так живуть зараз багато християн. Вочевидь, я не усвідомлювала, що втрачала. В таких випадках Свята Літургія втрачає цінність, бо ми не приготовлені, щоби просити пробачення з усього серця, щиро жаліти за всі свої гріхи, вчинені після останньої сповіді.

Священик далі правив Службу. Це був святковий день, і в храмі зазвучало «Слава во вишніх Богу...» Коли ми почали співати цей гімн, я заплюшила очі й побачила себе в іншому місці, перед тронем, який складався з трьох місць, але був одним цілим. Я нікого не бачила, бо трон потопав у світлі. Подумала, що стою в присутності Господній, у присутності Бога. Розпочалася молитва: «Прославляємо Тебе, благословляємо Тебе». Спів був прекрасний. «Подяку Тобі складаємо, Царю Небесний». Я вкладала в це всю себе, розуміючи, яка це честь — скеровувати цей гімн до Бога, що ми зазвичай робимо так недбало.

Перед Літургією Слова Мати Божа сказала: «Зараз слухай уважно. Все, що ти почуєш, повинно проникнути в твоє серце, бо Слово Боже приходить і не може повернутися безплідним. Але то *ви* повинні зробити так, щоби Слово, яке сьогодні почуєте, проникло в вас і могло принести плід. Отож, слухай уважно». Розпочалися читання, потім Євангеліє, проповідь єпископа... Я дуже здивувалася тому, як одразу мій розум і серце відкрилися на це Слово. Уперше в житті моє серце хотіло вбирати все і зберегти так, щоби принести плід. Тоді я знову перепросила Бога за всі Служби Божі, на які прибігала після Євангелія або після проповіді, за все, що згаяла в житті і що людство втрачає через нерозуміння сутності Святої Літургії та Слова Божого.

Зрозуміла тоді, що Літургія є повнотою, бо включає не тільки Євхаристійну частину. В ній є живий Бог, але Він також є і в своєму Слові. Багато сект проголошують Боже Слово і роблять це чудово, виголошують прекрасні проповіді, але не мають Христа в Євхаристії. Єдине місце, де можна знайти Ісуса в усій повноті, — це Свята Літургія.

Після проповіді настав, напевно, найпрекрасніший момент у Святій Літургії — принесення дарів. Тоді Матір Божа сказала мені: «Спостерігай». Я побачила, як із боку кожної людини ніби виходила друга постать, так, ніби вони розділялися, роздвоювалися. Ці постаті були прекрасні, молоді, з сяючими обличчями, вони були вбрані у блискучі білі туніки, підперезані в талії. Вони виходили і від чоловіків, і від жінок. Потім почали рухатися до середини храму, в напрямку вітваря, але не йшли, а пливли над землею. Їхні стопи не торкалися підлоги. Мати Божа сказала: «Це Янголи-охоронці всіх, тут присутніх. У момент принесення дарів вони йдуть до вітваря і несуть до нього дари людей». Це було прекрасно! Перші янголи були радісними й несли золоті патени, які сяяли, ніби на них лежали коштовності. Матір Божа сказала, що у цих янголів багато речей для пожертвування від людей, які свідомо беруть участь у Святій й Літургії й багато жертвують від себе Господу. Віддають Йому себе самих, свою працю, страждання, радощі, печалі, турботи за інших і за цілий світ. Потім підійшли інші янголи, зі смутними обличчями. Вони тримали в руках патени, але ті були порожні й не блищали. Мати Божа пояснила, що це янголи людей, які прийшли з обов'язку, не переживають Святу Месу і нічого не жертвують; вони слухають без розуміння, коли і що мають переживати. Нічого не розуміють, а це час прохань до Господа. Потім підійшли янголи з порожніми опущеними руками. Дуже сумні, з опущеними головами, вони підходили до вітваря. Янголи, що мали дари, клали їх на вітвар і зникали. Дарів дедалі більшало; інші янголи підходили й відразу зникали. Я була вражена і здивована. Мати Божа сказала: «Це мить прохання. Просіть більше. Моліться у власних намірах, за своїх сусідів, сім'ї, за мир на світі, молодь, старших і помираючих, а насамперед, за Церкву, Святішого Отця і богопосвячених осіб. Це також момент жертвування. Жертвуйте себе, щоби Бог виконав у вас свою досконалу волю. Жертвуйте себе, як душі, що прагнуть відшкодувати Отцю». Тоді я зрозуміла, який важливий цей момент приношення дарів, момент жертвування, що його потрібно поєднати з любов'ю до Бога. Відтоді я молюся словами: «Господи, віддаю Тобі себе, те, ким я є, що маю, мої невеликі можливості... Все складаю у Твої долоні, на Твій вітвар, поєднане з нескінченною любов'ю, яку Ти маєш до мене». Бо любов Бога безкінечна, і немає для нас більшої нагороди, крім Страждань Ісуса, якими нас викуплено, і Його смерті на Хресті. Знаю, що така жертва приємна Богу; це єдине, що ми можемо Йому дати. Мати Божа сказала: «Не маєте що пожертвувати, крім Любові Отця і Страждань Сина; але жертвуйте самих себе». Я перепросила Його за всі моменти, прожиті несвідомо і бездумно.

Ми не розуміємо, що зараз робить священик. Трохи вчить нас катехизму, трохи дає церковного приготування до Першого Причастя, але ми не входимо в цю Таємницю, не вникаємо в науку Церкви.

Почалося приготування до Переєстествлення (перемінення хліба і вина у Тіло і Кров). І коли ми стали співати «Свят, свят, свят...», раптом зникла стіна за спиною єпископа разом із вітварем. Тільки видно було потужне світло від Дарохранительниці, а праворуч від священика весь простір заповнювали

безліч постатей. Це були святі, всі в туніках різних кольорів — багато було в білому, також багато у світлих, пастельних барвах, дуже м'яких. І всі на вигляд були одного віку. Їхні обличчя світилися. А зліва від єпископа весь кут заповнили безліч янголів: високі, низькі, херувими, амури, велетні — безліч. Коли ми співали «Свят, свят...», усі впали на землю, навколішки. Янголи лежали долілиць, і тоді я побачила Божу Матір. Вона стояла за крок від єпископа, за його спиною. Була прекрасна і зосереджена, вдивлялася в щось... Мати Божа стояла навколішках, але над землею, зі складеними долонями, спостерігала за кожним жестом єпископа. Сказала: «Найповніше я присутня на Літургії; завжди мене тут знайдете. Ви їдете до санктuariїв, до місць об'явлень, і в цьому немає нічого поганого; це добре, бо там, де я об'являюсь, на вас чекає багато благодатей. Але на Святій Літургії завжди мене знайдете, і об'являюсь я тут найдовше біля підніжжя Дарохранительниці. Там знайдете мене у вічному поклонінні».

Священик промовив слова Переєстествлення (Прийміть їжте.. Пийте з неї всі...). Панувала темрява, тільки віттар світився. Коли єпископ розпочав Переєстествлення, я побачила, що він почав рости. Обличчя я не бачила, воно потопало у світлі. Але тіло змінювалося. Коли він узяв до рук Гостію, щоб її піднести, я побачила на його долонях загоєні рани Ісуса, сліди від них. Це був єпископ, але одночасно це був Ісус. Тоді я усвідомила, що це Він відправляв Святу Месу. Коли почалося піднесення Гостії, вона стала рости. Ісус відправляв Месу, але одночасно Він був у Гостії, там було Його обличчя. Воно дивилося на нас, усіх присутніх. Гостія стала великою, грандіозною, так що всі могли бачити обличчя Ісуса, яке дивилося на нас. Коли священик опустив Гостію, я впала на землю, як і всі, не розуміючи, що сталося. Враження було дуже сильним.

Раптом я ніби опинилася в іншому місці. Єпископ почав промовляти слова Переєстествлення Крові Господньої. І тоді заблищали промені, схожі на блискавки за сильної бурі. Я побачила Ісуса вгорі, над єпископом. Було видно Його тіло на хресті, який підтримували чийсь долоні. Вони також тримали пробиті долоні Ісуса. Він був побитий, Його лице було зранене, стівав кров'ю. В цей момент єпископ підняв келих. Я подумала, що вся кров витече з Тіла Господа на обрус, бо сильно кровило з боку, і все заплямує. Але жодна крапля не впала, все було в келиху. Від Хреста відірвалося маленьке світло, але не голуб, а як світлячок, ніби колібрі зі світла, який облетів весь храм і сів на лівому плечі єпископа. Я зрозуміла, що це Пресвята Трійця, присутня в Євхаристії. Отець із болем підтримує Сина в присутності Святого Духа. Мати Божа сказала: «Будь уважна, бо в цей момент уся спільнота, всі присутні переносяться на Голгофу. Всі ми присутні в моменті смерті Ісуса. Переживаємо цю таємницю, несвідомі, де ми знаходимося. Це диво. Не Ісус переноситься на Месу, а Меса відбувається в момент Його смерті разом з нами. Це було шокуюче переживання, дуже сильне, прекрасне. Коли єпископ закінчив Переєстествлення і опустив Гостію, я почувалася так, ніби в мене влучила блискавка: була стривожена і схвильована. Мати Божа сказала:

«Дивися уважно: маєш іти і розповісти про це людям, щоби знали, яку Таємницю тут переживають. Ви не можете бачити Ісуса, але Він вас бачить, — отож переживайте це свідомо.

Після Переєстествлення настав момент знаку миру, який усі повинні передати один одному. За мить перед «Отче наш» і знаком миру промовив до мене Господь: «Уважайте, що робите, бо хочете ставити умови Божому пробаченню. Не вмієте пробачати, підживлюєте рани, кажете: “Пробачаю, але не забуду”. Тільки говорите: “Прости нам гріхи наші, як і ми відпускаємо”, — але самі не хочете пробачати. Очистьте серця перед “Отче наш”, моліться, свідомі своїх слів, тому що ця молитва сильніша за екзорцизм, — сказав Господь, — бо ви просите Отця, щоби визволив вас від злого. Просите Його про звичайний матеріальний хліб, про все, чого потребуєте: одяг, гроші на квартиру, сплату боргів, абсолютно все. Це хліб матеріальний. Але також просіть про хліб духовний. Моліться і просіть, щоб не забракло вам Євхаристійного Хліба. Просіть, щоб Господь звільнив вас від усякого зла і злих людей».

На закінчення «Отче наш», після слів «визволи нас від лукавого», я додаю: «І від усіх злих». Тих, ззовні, які можуть нам шкодити, і насамперед усіх тих внутрішніх, які можуть атакувати нашу душу. Під час знаку миру Господь сказав: «Перш ніж передаси братові знак миру, — подумай про всіх людей, які тебе скривдили, і про всіх, кого ти скривдила у своєму житті. Попроси Бога, щоби дав їм мир, і відчуй у серці, що пробачаєш їм і бажаєш їм Божого миру. Якщо ця людина його достойна, то відчує мир; якщо ні — мир повернеться до твого серця. Але твоє серце не мусить бути з'єднаним з усіма, хто тебе скривдив». Відтоді я постійно пробачаю. Я зрозуміла, який важливий мир у серці, щоби могли хотіти цього миру для інших і самому відчувати його теплий дотик, коли Ісус нас обіймає. Я бачила це так: між людьми, які мали передати одне одному знак миру, блищало світло і з'являвся Ісус, але не біля кожного, тільки біля деяких. Світло огортало їх багато разів, поки я зрозуміла, що це Ісус нас обіймає, щоби передати свій мир. У цей момент потрібно мати чисте серце, здатне пробачити.

Після знаку миру почалося приготування до Причастя. Всі стали виходити з лавок, я теж. Тоді Господь сказав: «Зачекай хвилинку; хоч, щоб ти це побачила». Першими прийняли Причастя єпископ і священники, а Господь промовив: «Маєте молитися за священників, коли вони приймають Причастя». Відізвалася також Мати Божа: «Повторюй: “Ісусе, Господи, дай їм Твій мир, Твою любов, допоможи їм, зціли їх, супроводжуй їх і вибав їх від злого”. Вони потребують молитви вірних, а ми, за невеликими винятками, не молимося за священників». Я почула: «Ніколи не оцінюй, чи той, хто відправляє Месу, хороший чи поганий. Бо якщо хтось поганий, або грішить, то переді Мною буде відповідати. Ви їх не судіть, бо то Я відправляю Месу, Я, особисто. Якщо священник поганий — моліться, щоби змінився. Якщо помиляється, якщо різкий, має поганий характер — моліться, щоби він заспокоївся, щоби в ньому діяв

Святий Дух. Але не судить його. Моліться за нього». Я усвідомила, що дуже рідко молюся за священників, а ще рідше тоді, коли вони потребують підтримки.

Я вже йшла до Причастя, коли Господь знову мене зупинив: «Зачекай, поглянь». Одна з жінок, яка посповідалася не вчора, а зранку перед Месою, стала в чергу, і коли священник подав їй гостію до вуст, то раптом її наскрізь через усе тіло пронизало світло, а потім поступово стало її огортати; вся вона була облита світлом. Ісус сказав: «Так стається, коли Мені подобається притуляти чисту душу, висповідану, очищену і бездоганну. Саме так ви повинні приступати до Причастя». Нове відкриття! Як важливо під час Меси і перед нею свідомо переживати акт покаяння і перепрошення за наші повсякденні гріхи. Акт покаяння стирає їх усі та готує нас до прийняття Ісуса. Це прекрасно.

Після Причастя я повернулася на місце й почала молитися, хотіла зосередитися на Таїнстві. Тоді Ісус сказав: «Слухай». Жінка біля мене почала молитися. Не вголос, але Господь дозволив мені почути її молитву. Вона говорила: «Боже, допоможи, бо кінець місяця, а у мене немає грошей, щоб оплатити школу дітям, квартиру, машину. І ще допоможи мені, бо мій чоловік сильно п'є. Нехай, врешті-решт, перестане. Нехай сусідка, що мені докучає, нарешті виїде...» Прохання, прохання, прохання... Коли єпископ сказав: «Молімося», Ісус промовив: «Бачиш, вона жодного разу не сказала, що Мене любить, не подякувала за те, що Я зійшов до неї, щоби її підняти до Мого Неба зробити нас одним цілим. Жодного разу, тільки просила і просила, не хотіла зі Мною розмовляти. Я жебрак любові, жебраю вашої любові, прагну чути, що ви Мене любите, потребую вашої любові. Хочу єднатися з вами, хочу, щоб ви Мене любили. Не хочу, щоби були слухняними через страх, а тільки з любові». Мене це дуже зачепило.

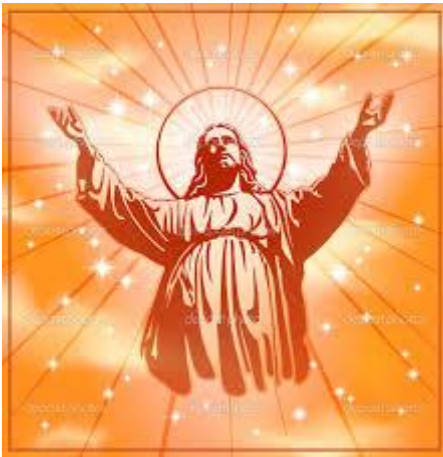
Коли єпископ мав уділити благословення, знову заговорила Мати Божа: «Пильнуй, бо це може бути твоє останнє благословення з рук священника. Не знаєш, чи не трапиться з тобою якийсь смертельний випадок, коли вийдеш звідси. А ви робите недбало знак хреста і нездатні прийняти благословення як слід. Пам'ятайте, що священник уділяє його в ім'я Пресвятої Трійці: Отця, Сина і Святого Духа; отож приймайте його достойно». Це теж було шокуєче. Як багато людей, і я теж, часто вибігають із храму без благословення. А скільки ми через це втрачаємо!

Коли я вже хотіла йти, Господь сказав: «Не йди, залишися ще на хвилинку. Не виходь із поспіхом після Літургії. В цей момент Мені потрібно, щоби Мене вислухали, і для вас потрібно Мене вислухати. Я хочу розмовляти з вами. У вас усе заплановано. Ви плануєте свою відпустку, подорожі, чим будете займатися у вихідні, візити до знайомих або родичів. Аж у кінці раз на місяць кажете: «Відвідаємо сьогодні Ісуса, всією сім'єю». Розмовляйте в Моїй присутності, розповідайте. Я знаю все, але хочу бути частиною вашого життя. Ви дуже потребуєте, щоби Я був центром вашого життя». Потім додав: «Маєте вдома багато різних кімнат: для їжі, для її приготування, для снання.

А де Моє місце у вашому домі? Іноді стоїть вітварик, якийсь припалий пилом хрест або образ. А це ж Мій образ у вашому домі, чому ж там не збирається, хоча би раз на день, щоби подякувати або попросити благословення? Це для вас важливо, а Я почуваюся центром вашого життя. Не ігноруйте Мене, бо самі себе кривдите».

Це був день великих емоцій і важливого навчання. Іноді я боюся, що невірна тому, що пережила, часто щось забуваю...

Розповім вам ще одне своє переживання на Святій Літургії під час приношення дарів. Я була тоді у Сполучених Штатах, бачила, хоч і не дуже чітко, думаю, мого янгола. Бачила його зі спини, коли підходив до священика. Янгол тримав тачу, а на ній серце. Бридке, деформоване, пом'яте, місцями темне, місцями світле. Протилежне, нічого хорошого. Янгол ніс його до священика, а я молилася: «Боже, віддаю Тобі все, ким я є, що маю, і що можу, жертвую Тобі своє серце, життя, думки і сім'ю. Все, з'єднане з Твоєю безкінечною любов'ю до мене». З'єднане з Господніми Страстями, серце на таці швидко змінювало вигляд на краще. Таке гарне серце я вже могла пожертвувати Богу. «Самі можете жертвувати тільки гріх. Це ваша цінність. Подивіться на Мою цінність, на цінність Мого Батька, щоби ви могли Йому її представити».

Привітання з днем народження

*Цифро вітаємо наших прихожан, що святкують своє день народження у липні:
Остан Малюванчук (02.07), Анатолій Лютюк (10.07), Олег Кудрін (11.07), Пето Відо (14.07), Ростислав Баб'як (15.07), Петро Баб'як (17.07. ЮВІЛЕЙ 50 Р), Надія Боднар (23.07), Яна Юртин (23.07), Софія Лютюк (25.07), Ігор Свирида (26.07),*

Многих та Богом благословенних літ.

Видавець: Храм Богородиці Троєручичі, УТКД. Відповідальний: о. Олег Поп'юк. Часопис видається на правах внутрішнього розповсюдження. Редакція не несе відповідальності за точність фактів, власних імен, цифр та інших даних.

Адреса: Laboratooriumi 22, Tallinn 10133 Тел: +372 583 52 562;

e-mail: oleg.popiuk@gmail.com; www.ugcc.ee